

«Η άποψή μου δεν αλλάζει. Αυτή η γυναίκα ανήκει μόνο στον Άδη, όπως και όποιος άλλος παρακούει τις εντολές μου. Είναι ανόητος όποιος νομίζει πως μπορεί να με μεταπείσει»

Κοιτά προς το μέρος μου όταν λέει αυτό το τελευταίο. Η ταραχή μου είναι τόσο μεγάλη που καμία λέξη δε βγαίνει από το στόμα μου. Δεν ξέρω τι με εκπλήσσει περισσότερο. Το ότι δεν τον έπεισα παρά το πολύπλοκο σχέδιό μου και τη διπλωματία μου, ή ότι σε λίγες ώρες η αγαπημένη μου δε θα είναι πια εδώ; Θέλω να γυρίσω προς το μέρος της, να την δω άλλη μια φορά, να τη σφίξω στην αγκαλιά μου και να φωνάξω πως όποιος θέλει να σκοτώσει αυτή πρέπει να σκοτώσει πρώτα εμένα. Κι αν με θεωρήσουν δούλο γυναίκας. Καθόλου δε με ενδιαφέρει. Πάω να κουνήσω τα χέρια μου να τους σταματήσω. Δεν τα καταφέρνω. Δύο φρουροί στέκονται δίπλα μου και με κρατάν σφιχτά. Κουνάω τα πόδια μου για να ξεφύγω. Μάταιος κόπος, είναι πολύ δυνατοί. «Πηγαίνετέ τον στα δώματά του» ακούω ξανά τον πατέρα μου από μακριά.

Δεν ξέρω αν είναι λεπτά, ώρες, ή μέρες όταν βρίσκομαι κλεισμένος στην κάμαρη μου. Ο χρόνος δεν υπάρχει πια για εμένα. Δυνατοί θόρυβοι δε με αφήνουν να κλείσω τα μάτια μου. Ένας ξαφνικός εκνευρισμός γεννιέται μέσα μου, γιατί ακόμη και τώρα που έχω χάσει τα πάντα δε με αφήνουν να ησυχάσω. Όσο γρήγορα γεννιέται ο θυμός, τόσο γρήγορα φεύγει, καθώς συνειδητοποιώ τι είναι ο θόρυβος. Οδηγούν την Αντιγόνη στο θάνατο. Είναι περίεργο πόσο χαρούμενο με κάνει αυτή η σκέψη. Την οδηγούν. Άρα είναι ακόμη ζωντανή, άρα έχω ακόμη χρόνο. Τρέχω προς την πόρτα χάνοντας σχεδόν τα βήματά μου. Πιέζω με το χέρι μου το πόμολο. Κλειδωμένη. Αναμενόμενο, αλλά νιώθω τόσο αβοήθητος αυτή τη στιγμή που πέφτω στο πάτωμα.

Ένας ήχος ακούγεται από την πόρτα. Την νιώθω να υποχωρεί και σωριάζομαι πίσω. Ένας φρουρός που άκουσε τα χτυπήματα μου, ανησύχησε και άνοιξε την πόρτα. Ανόητος. Βγαίνω έξω και τρέχω όσο πιο γρήγορα μπορώ. Τρέχω μπροστά από κάθε δωμάτιο, κάθε διάδρομο, χωρίς να σκέφτομαι τίποτα, παρά το τέλος της διαδρομής. Τίποτα μέχρι το τελευταίο δωμάτιο. Το τελευταίο μεγάλο δωμάτιο με τα πολυτελή έπιπλα, τα χρυσάφια και τον πολυπόθητο θρόνο. Και οι σκέψεις επιστρέφουν, μαζί με το συναίσθημα. Ένα πολύ ξεκάθαρο συναίσθημα. Μίσος. Νιώθω μίσος. Σταματάω να τρέχω. Ανοίγω την πόρτα και σφίγγω το χέρι μου γύρω από τη λαβή του σπαθιού.

Υπάρχει μια ελαφριά έκπληξη στο πρόσωπό του όταν γυρνάει προς την πόρτα και με βλέπει. Παρ' όλα αυτά δεν κρατάει για πολύ.

«Σε περίμενα» λέει. Δεν απαντάω. Είναι τόσο μεγάλη η οργή μου που τα λόγια δεν μπορούν να πάρουν μια σωστή σειρά και να σχηματίσουν πρόταση. Απλά τον κοιτάω, ελπίζοντας τα μάτια μου να του λένε όσα δεν μπορεί η φωνή μου. Δεν ξέρω γιατί είμαι τόσο οργισμένος μαζί του. Είναι επειδή διέταξε να σκοτώσουν την αγαπημένη μου ή επειδή ποτέ μα ποτέ δεν μπορεί να δεχτεί την άποψη άλλου, επειδή ποτέ δεν δέχεται την περίπτωση να μην είναι ο καλύτερος στον κόσμο; Κοιτάζοντάς τον, το αλαζονικό του ύφος να κοιτάει την κατάντια μου περιφρονητικά, νιώθω ακόμη περισσότερη οργή και καταλήγω πως είναι το δεύτερο.

Γελάει. «Κοίτα που σε κατάντησε μια γυναίκα! Δούλος της είσαι και ήσουν πάντα»

Ακόμη δε μιλάω. Αυτή τη φορά όμως, ότι δε λέω, το λέει το χέρι μου που τραβάει το σπαθί από την θήκη. Ο πατέρας μου ακόμα γελάει. «Κι εκεί που ορκιζόσουν πως θες το καλύτερο για εμένα! Μάλλον εννοούσες το καλύτερο για το συμφέρον σου. Για δες που δε διαφέρουμε και τόσο...»

Θέλω να αντικρούσω κάθε λέξη της πρότασης του. Το χέρι μου όμως κινείται πιο γρήγορα. Καρφώνω με απόλυτη ακρίβεια το σπαθί κάτω από την καρδιά του και το πιέζω με όλη μου τη δύναμη. Τώρα τα μάτια του προδίδουν αληθινή έκπληξη και νιώθω μια εσωτερική ικανοποίηση που δεν το περίμενε. Που για μια φορά νίκησα με τους δικούς του όρους. Τραβάω το σπαθί έξω και το σώμα του πρώην βασιλιά πέφτει άψυχο στα πολυτελή μάρμαρα. Ανασαίνω βαθιά προσπαθώντας να ηρεμήσω. Τελείωσε. Ακούω μια κραυγή τόσο διαπεραστική που το σπαθί πέφτει από το χέρι μου και χτυπάει κάτω ανοίγοντας μια ρωγμή. Η οργή φεύγει και ξαναρχίζω να τρέχω.

Η κραυγή συνεχίζει να αντηχεί και εγώ απλά ακολουθώ τον ήχο. Όταν είμαι πια αρκετά κοντά στην πηγή, βλέπω ότι η κραυγή είναι της Ισμήνης. Η Αντιγόνη κείτεται στο χώμα, αίμα να τρέχει πίσω από το κεφάλι της, οι στρατιώτες, που μόλις εκτέλεσαν το καθήκον τους, στέκονται από πάνω της. Όπως το σώμα του πατέρα μου έτσι και το δικό της. Η Αντιγόνη όμως είναι στο χώμα ενώ ο πατέρας στο γυαλιστερό μάρμαρο. Η οργή επανέρχεται. Μαζί με την κραυγή της Ισμήνης, ακούω κι άλλη μια. Τη δική μου. Τα γόνατά μου σκίζονται καθώς σωριάζομαι στις πέτρες. Δεν με ενδιαφέρει ο πόνος. Κρύβω το πρόσωπό μου με τα χέρια μου, γεμάτα από το αίμα του πατέρα μου. Το μόνο που μπορώ να σκεφτώ είναι τα τελευταία του λόγια. *Δεν διαφέρουμε και τόσο.*

Οι φρουροί φεύγουν. Η Ισμήνη, τρέχει πάνω στο πτώμα της αδερφής της και κλαίει με λυγμούς που αντηχούν στο βασιλείο όλο. Θέλω να πάω δίπλα της μα τα πόδια δε με βαστάνε. Αν την είχα σώσει, τώρα θα αγκάλιαζα το ζωντανό κορμί της. Θα ένιωθα την ανάσα της. Αφού απέτυχα, αφού παρασύρθηκα και την έβαλα μετά την οργή μου, δε μου αξίζει να την κρατήσω. Ποτέ ξανά.

Έχουν περάσει μερικοί μήνες από όταν την έχασα. Έτσι μετρώ πια το χρόνο. Κανένας δε με κατηγορήσε που σκότωσα τον πατέρα μου. Κι όσο ακούω από γύρω, οι περισσότεροι με ευχαριστούν. Ακόμη και η μητέρα μου, έριξε ένα δάκρυ στην κηδεία και ύστερα περήφανα με έστεψε βασιλιά. Πολλές φορές, σκέφτομαι ότι ο πατέρας μου ήταν αυτός που ζούσε στο δικό του κόσμο. Σε έναν κόσμο που όλοι τον σέβονταν και τον άκουγαν ενώ στην πραγματικότητα... χαιρόνται με το θάνατό του! Πολλές φορές, νιώθω τύψεις που τον απάλλαξα τόσο ανώδυνα από το ψέμα που είχε κατασκευάσει.

Κανένας δε με κατηγορήσε που σκότωσα τον πατέρα μου. Κανένας δεν ξέρει τι έκανα και τι μου κόστισε. Κανένας δεν νιώθει τον ίδιο αβάσταχτο πόνο της απώλειας όπως εγώ. Εκτός από την Ισμήνη. Υποθέτω αυτός ήταν και ο λόγος που-εντελώς εγωιστικά - τη γλίτωσα από βέβαιο θάνατο.

Ήταν τη νύχτα που η Αντιγόνη χάθηκε. Δεν ξέρω τι με οδήγησε στο δωμάτιό της. Μάλλον επειδή κι εγώ είχα κάνει την ίδια ακριβώς σκέψη με εκείνη. Είχα καταλήξει όμως, πως δεν

μου άξιζε. Κι έτσι χωρίς πολύ σκέψη, τα βήματά μου με οδήγησαν σε εκείνη. Στεκόταν στο παράθυρο. Τα χέρια της ίσα που κράταγαν τις άκρες του και παρόλο που δεν έβλεπα το πρόσωπό της ήμουν σίγουρος ότι σκεφτόταν πολύ σοβαρά να αφεθεί και να πέσει. Να απαλλαχθεί από το βάσανο. Τώρα, λέω ότι την έσωσα για να μην τις χάσω και τις δύο, για να υπάρχει και κάποιος άλλος που ξέρει πώς νιώθω. Εκείνη όμως τη στιγμή, το μόνο που πέρανε από το μυαλό μου καθώς την άρπαζα με γρήγορες κινήσεις, ήταν ότι δεν μπορούσα να μείνω μόνος μου. Και αφού εμένα δε μου άξιζε να γλιτώσω, στέρησα κι από εκείνη την ευκαιρία. Την έσφιξα λοιπόν στα χέρια μου και την κράτησα για ώρες. Περίμενα ήθελα, να αντισταθεί. Όμως δεν ήταν η Αντιγόνη. Ήταν ένα αδύναμο πλάσμα που έκλαιγε στα χέρια μου ασταμάτητα και αντί να με συγκρατεί με τη δύναμή της, τη συγκρατούσα εγώ να μην πέσει κάτω. Τουλάχιστον, σκέφτηκα τότε, δεν ήταν σίγουρη για την απόφασή της. Μείωνα έτσι λίγο το βάρος των τύψεών μου. Και συνέχιζα να την κρατάω. Τα δάκρυά της δεν τελείωναν. Δεν ήταν τα μόνα που έβρεξαν το πάτωμα εκείνο το βράδυ.

Ο γάμος μας έγινε ένα μήνα αργότερα. Δεν υπήρχε έρωτας μεταξύ μας, αλλά υπήρχαν αρκετά πράγματα που μας κράταγαν μαζί. Η πόλη είχε πάλι ηγεσία. Μια ηγεσία που τους σεβόταν και που τη σέβονταν. Η Ισμήνη, βρήκε ένα στήριγμα, κάποιον που ήταν κοντά στην αδερφή της. Και ταυτόχρονα, με τον γάμο στο βασιλιά, νιώθει πως ικανοποίησε, έστω μια, από τις ελπίδες του πατέρα της για τις κόρες του. Εγώ από την άλλη, την έχω ανάγκη, για να μου θυμίζει τι έκανα. Τι της στέρησα και γιατί. Όπως λοιπόν το μαχαίρι διατηρεί ανοιχτή την πληγή για πάντα αλλά όσο το κρατάς εκεί σταματά το αίμα, έτσι και η Ισμήνη, θυμίζοντάς μου διαρκώς τις αμαρτίες μου με κρατά να μην πεθάνω από αιμορραγία.